

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu

z dnia 29 kwietnia 1922 r.

celem wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6).

Na mocy art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6) zarządza się co następuje:

I. Przekazanie gminom miejskim części wpływów z państwowego podatku dochodowego i przyjęcia anuitatów od długów miasta, zaciągniętych na pokrycie wydatków poniesionych w zastępstwie Państwa.

§ 1.

Do art. 1 ustawy.

Miastami i miasteczkami w b. zaborze rosyjskim są w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2, poz. 6) w b. Królestwie Polskiem miasta rządzące się dekretem o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku (D. P. P. P. № 13, poz. 140) a na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r., ratyfikowanego ustawą z dnia 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299) miasta i miasteczka rządzące się rozporządzeniem Komisarza Ge-

neralnego Ziemi Wschodnich o tymczasowej ustawie miejskiej z dnia 27 czerwca 1919 r. (Dz. Urzędowy Zarz. Cyw. Ziemi Wschodnich № 7, poz. 46)—i miasta rządzące się rozporządzeniem tegoż Komisarza o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziemi Wschodnich № 12, poz. 99). W miastach i miasteczkach położonych na wyżej wymienionych ziemiach, przyłączonych do Rzeczypospolitej, w których nie istnieją jeszcze rady miejskie. Funkcje poruczone radom miejskim ustawą i niniejszym rozporządzeniem, wykonywać będą magistraty do czasu ukonstytuowania rad miejskich.

Ustawa nie ma zastosowania do gmin miejskich na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy.

Uprawnioną do określonego w art. 1 ustawy udziału we wpływie podatku dochodowego jest ta gmina miejska, w której podatek ten jest przypisany osobom fizycznym (spadkom wakuującym) i prawnym z tytułu siedziby, miejsca zamieszkania, miejsca pobytu lub miejsca położenia podległych podatkowi źródeł dochodu względnie większej części lub głównego źródła dochodu w tejże gminie (art. 29 ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku, Dz. U. R. P. № 82, poz. 550).

Podstawą do obliczenia udziału danej gminy miejskiej jest wpływ z podatku wymierzonego od całego dochodu wspomnianych osób bez względu na miejsce położenia poszczególnych źródeł dochodu.

Wpływ z państwowego podatku dochodowego obejmuje także wpływ z odsetek zwłoki i kar za zwłokę w razie zapłaty podatku po terminie płatności.

Przypadająca miastom część wpływu podatku dochodowego, odsetek zwłoki i kar za zwłokę oblicza urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych (administracja podatków) a asygnacje na obliczone sumy wystawia izba skarbową w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły, na podstawie wykazu dostarczonego przez właściwy urząd skarbowy; wypłaty zarachowuje się w budżecie Ministerstwa Skarbu, dział 5 § 2a, udział miast w wpływach z podatku dochodowego.

Jeżeli wskutek wniesionego odwołania państwowego podatku dochodowy ulegnie zmniejszeniu i w związku z tem zostanie zwróconą płatnikowi nadwyżka sumy uiszczonej ponad ustaloną ostatecznie należność podatkową, w takim razie kwota z tego tytułu nadpłaconą miastu zostanie potrącona z najbliższych wypłat miastu przypadających.

§ 2.

Do art. 2 ustawy.

Jako wydatki poniesione przez miasto (miasteczko) w zastępstwie Państwa, na pokrycie których miasto zaciągnęło długi, należy uważać:

1) wydatki wpływające ze stanu wojennego jako to: z ciężaru kwaterunkowego, za dostawy nakazane, za wykonanie robót nakazanych, o ile przez nie wartość majątku miejskiego nie wzrosła, na leczenie i transport jeńców, więźniów, uchodźców, na zapomogi dla rodzin rezerwistów, na płace, pensje emerytalne i zasiłki dla urzędników i robotników państwowych oraz ich rodzin, na zapomogi dla uchodźców i t. p.;

2) wydatki na utrzymanie załogi i policji w części odpowiadającej słusznemu obowiązkowi Państwa;

3) wydatki na walkę z chorobami zakaźnymi w związku z wojną lub skutkami wojny;

4) wydatki na najniezbędniejszy remont i odbudowę obiektów i przedsiębiorstw miejskich, zniszczonych bezpośrednimi działaniami wojennymi;

5) wydatki, które według przepisów ustawowych, obowiązujących w czasie poniesienia tych wydatków przez gminę, należały do obowiązku Państwa.

Miasta otrzymują ze Skarbu Państwa zwrot do wrodnie zapłaconych przez siebie rat umorzenia (anuitetów) od długów, zaciągniętych na pokrycie powyżej przytoczonych wydatków w czasie od dnia 1 sierpnia 1914 r. do dnia 14 stycznia 1922 r. Jako raty umorzenia (anuitety) uważać należy kwoty, wypłacone i użyte według planu umorzenia ustalonego przy zaciąganiu lub konwersji długów na umorzenie kapitału, łącznie z kwotami, użytymi na ich oprocentowanie. Nowe konwersje tych długów podlegają zatwierdzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Celem ustalenia wysokości długów i anuitetów tychże winny interesowane miasta zgłosić je Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w okresie trzech miesięcy po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Termin ten ze słuszych powodów może być odroczony przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Do zgłoszenia należy dołączyć w oryginale lub wierzynym odpisie:

- a) wyciąg z ksiąg rachunkowych miasta, stwierdzający wysokość i rodzaj wydatków, na pokrycie których zgłoszone długi zostały zaciągnięte i użyte, a jeżeli miasto na pokrycie tych wydatków otrzymało zasiłki od b. władz okupacyjnych, także wyciąg z ksiąg rachunkowych, stwierdzający sumę tych zasiłków;
- b) dokumenty, stwierdzające zaciągnięcie oraz warunki zwrotu i oprocentowania i ewentualnie dokonane konwersje tych długów;
- c) dowody, stwierdzające wysokość zapłaconych rat umorzenia tychże długów;
- d) dowody, stwierdzające kwotę zaliczek udzielonych miastu ze Skarbu Państwa na umorzenie i oprocentowanie tychże długów, względnie pożyczek na cele inwestycyjne miejskie i na pokrycie niedoborów miejskich.

Zgłoszenia zostaną sprawdzone przez komisje, składające się dla miast: Warszawy, Łodzi, Lublina, Lwowa i Krakowa z reprezentantów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Skarbu, dla innych miast z reprezentantów właściwego urzędu wojewódzkiego i właściwej izby skarbowej pod przewodnictwem delegata Ministerstwa Spraw Wewnętrznych względnie urzędu wojewódzkiego. W komisji biorą także udział reprezentanci interesowanego miasta. O ileby miasto nie wysłało należycie upoważnionego delegata lub o ileby delegat bez usprawiedliwionej przyczyny nie wziął udziału w posiedzeniu komisji, ma ona prawo według uznania swego albo wstrzymać swe działania, albo też dalej działać z urzędu bez udziału delegata miasta.

Komisja ma prawo sama lub przez delegowane osoby wglądać w księgi i akta miejskie oraz w razie potrzeby przesłuchiwać świadków i znawców (biegłych).

Po przedłożeniu wyniku prac komisji Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustali wysokość wzajemnych pretensji miasta i Skarbu Państwa.

II. Podatek od obrotu i dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego.

§ 3.

Do art. 4 ustawy.

Uprawnioną do poboru podatku od obrotu jest ta gmina miejska, w której obrębie pociągane są przedsiębiorstwa i osobiste zajęcia przemysłowe do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, a samodzielne wolne zajęcia zawodowe do zapłaty podatku procentowego od zysku.

Postanowienia art. 4 zdanie drugie ustawy stosuje się także do przedsiębiorstw, wymienionych w art. 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. r. 1922 № 17, poz. 140).

§ 4.

Do art. 5 ustawy.

Podatkowi od obrotu podlegają obroty przedsiębiorstw, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych dokonane w ubiegłym roku operacyjnym (kalendarzowym względnie bilansowym).

Za obrót przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków i przedsiębiorstw wymienionych w art. 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, uważa się dochód brutto w rozumieniu art. 77 tejże ustawy i § 142 instrukcji Ministra Skarbu z dnia 4 lutego 1922 r. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu № 9, poz. 128).

Za obrót innych przedsiębiorstw, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, uważa się sumy określone w art. 98 wspomnianej ustawy.

Magistraty są uprawnione do żądania od przedsiębiorstw oraz osób wykonywujących osobiste zajęcia przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcia zawodowe perjodycznego wykazywania sum obrotu (zarobku brutto); magistraty komunikują zebrane dane właściwemu organowi skarbowemu po upływie roku kalendarzowego, nie później jak do końca lutego roku następującego.

Organy skarbowe, powołane do wymiaru państwowego podatku procentowego od zysku winny już przy wymiarzeniu tego podatku ustalić sumy obrotów przedsiębiorstw obowiązanych i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, dokonane w ubiegłym roku operacyjnym (kalendarzowym względnie bilansowym).

Dla przedsiębiorstw, podlegających podatkowi procentowemu od zysku, którym na zasadzie artykułów 73 i 121 ustawy o państwowym podatku prze-

myslowym wymierza się ten podatek bez ustalenia obrotu, winny organy skarbowe, powołane do wymiaru państwowego podatku procentowego od zysku, ustalić łączną sumę obrotu, osiągniętego przez każde przedsiębiorstwo w ubiegłym roku operacyjnym, i podać do wiadomości magistratów zainteresowanych miast oprócz sumy obrotu wysokość zasadniczego podatku przemysłowego, opłaconego przez te przedsiębiorstwa od każdego poszczególnego zakładu.

Dla innych przedsiębiorstw, którym wymierza się procentowy podatek od zysku na zarządzie artykułów 101 i 104 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, ustalą organy skarbowe sumę obrotu oddzielnie dla każdego poszczególnego zakładu tego przedsiębiorstwa.

Wspomniane organy skarbowe winny podać ustalone sumy obrotów do wiadomości płatnikom łącznie z wymiarem państwowego podatku procentowego od zysku.

Reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sum obrotów winny być wnoszone w tym samym terminie, tym samym trybem i do tych samych instancji, jak reklamacje i skargi na wymiar państwowego podatku procentowego od zysku i winny być z temi reklamacjami względnie skargami połączone.

O ustalonych sumach obrotów oraz o sprostowaniu tychże wskutek reklamacji (skarg) winny organy, wymienione w ustępie piątym niniejszego paragrafu, zawiadomić magistraty zainteresowanych miast.

§ 5.

Do art. 6 i ustępu pierwszego art. 7 ustawy.

Wysokość stawek i ich zmiany ustala reprezentacja miejska. Stawki mogą być zróżniczkowane zależnie od rodzaju i rozmiaru przedsiębiorstwa a stawki podatku od obrotu ponadto zależnie od wysokości obrotu. Uchwała reprezentacji miejskiej podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powołanej do zatwierdzania podatków i opłat miejskich, względnie miejskich dodatków do podatków, według przepisów obowiązujących na obszarze danej dzielnicy. Gdy tą władzą nadzorczą jest Minister Spraw Wewnętrznych, zatwierdzenie następuje w porozumieniu z Ministrem Skarbu, pozatem w porozumieniu z dyrektorem terytorjalnie właściwej izby skarbowej.

Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Skarbu mogą za obopólnym porozumieniem przenieść służące im wedle poprzedniego ustępu prawo zatwierdzania na władze im bezpośrednio podlegające.

Zatwierdzone stawki winny być ogłoszone w Monitorze Polskim, w dzienniku urzędowym właściwego województwa a ponadto w sposób, w danej miejscowości praktykowany.

§ 6.

Do art. 7 i punktu a) art. 3 ustawy.

Prawo do zaliczek na podatek od obrotu, przewidzianych w art. 7 ustęp pierwszy ustawy mają tylko gminy miejskie, które wprowadziły u siebie podatek od obrotu.

Kwoty pobrane przez kasy skarbowe tytułem dodatku do państwowego zasadniczego podatku prze-

mysłowego wraz z pobranymi od płatników odsetkami zwłoki i karami za zwłokę od tych dodatków winny być przekazane magistratowi uprawnionej gminy miejskiej (§ 3) z listą płatników w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły.

§ 7.

Do art. 8 ustawy.

Na dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, przypadające na rzecz danego miasta w myśl art. 3 lit. b) ustawy od przedsiębiorstw widowiskowych i rozrywkowych, nie podlegających podatkowi od obrotu, zalicza się do wysokości uiszczonych dodatków miejski podatek od widowisk i rozrywek, wpłacony na rzecz tego samego miasta w bieżącym roku podatkowym.

Od sum obrotów ustalonych celem opodatkowania przedsiębiorstw widowiskowych i rozrywkowych, podlegających podatkowi od obrotu na rzecz danego miasta w myśl art. 3, lit. a) ustawy, potrąca magistrat miejski podatek od widowisk i rozrywek, opłacony na rzecz tego samego miasta w ubiegłym roku operacyjnym (bilansowym, kalendarzowym). Od pozostałej sumy obrotów wymierzy magistrat podatek od obrotu.

§ 8.

Do art. 9 ustawy.

Podatek od obrotu wymierza magistrat na podstawie statutu podatkowego, uchwalonego przez reprezentację miejską i zatwierdzonego przez władzę nadzorczą wskazaną w § 5.

§ 9.

Do ustępu pierwszego art. 28 i art. 3 ustawy.

Podatek od obrotu może po raz pierwszy być wymierzony na rok 1922.

Prawo poboru podatku ustaje z dniem 31 grudnia 1923 r.

Po roku 1923 mogą być ściągane zaległości podatku od obrotu z lat poprzednich.

III. Przekazanie gminom miejskim podatku od nieruchomości.

§ 10.

Do art. 11 i ustępu drugiego art. 28 ustawy.

Przysługujące gminom miejskim na podstawie specjalnych statutów prawo pobierania miejskiego podatku od nieruchomości zawieszają się na czas do końca roku 1923.

W miastach, które już wymierzyły na podstawie wspomnianych statutów podatek miejski na rok 1922, przekazany im państwowy podatek od nieruchomości za rok 1923 może być wymierzony na podstawie czynszów najmu, ustalonych już poprzednio celem wymiaru miejskiego podatku od nieruchomości, bez ponownego przeprowadzenia przepisanej ustawą postępowania wymiarowego.

§ 11.

Do art. 12 ustawy.

Do końca 1923 r. podatku od nieruchomości miejskich, przypadającego wedle (rosyjskiej) ustawy z dnia 6/19 czerwca 1910 roku (ros. Zb. Pr. i Rozp. r. 1910, № 113, poz. 1199) nie pobiera się od przedmiotów położonych poza granicami miejscowości wymienionych w art. 1 ustawy.

§ 12.

Do art. 14 ustawy.

Celem określenia dochodu z nieruchomości i ich opodatkowania przeprowadził się, o ile nie mają zastosowania przepisy §§ 10 i 16 niniejszego rozporządzenia i zdania pierwszego artykułu 14 ustawy, lustrację tych nieruchomości z ważnością do końca 1923 r. w ciągu sześciu miesięcy po ogłoszeniu uchwały reprezentacji miejskiej w przedmiocie wysokości podatku (§ 13). Sprostowanie kwot podatkowych na wypadek prawnego dopuszczenia podwyżek komornego winno nastąpić najdalej w ciągu trzech miesięcy po dopuszczeniu tych podwyżek, z ważnością wsteczną od czasu wyzyskania dopuszczonych podwyżek, a przy nieruchomościach czasowo niewyhajętych od czasu dopuszczenia podwyżek.

§ 13.

Do art. 15 ustawy.

Uchwała reprezentacji miejskiej w przedmiocie wysokości podatku w granicach 15% do 30% przeciętnego dochodu netto podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w § 5, i winna być ogłoszona w sposób w § 5 określony.

§ 14.

Do art. 16 ustawy.

Ogólny zarząd podatkiem od nieruchomości miejskich i wykonywanie potrzebnych do tego czynności należy do magistratu.

Obliczenia przypadającego podatku dokonywa magistrat przy pomocy komisji miejskiej do spraw tego podatku (komisji podatkowej miejskiej). Komisja ta składa się z przewodniczącego, jego zastępcy (zastępców) oraz ośmiu członków i tyluż zastępców, powołanych na okres do końca 1923 roku.

Magistrat powołuje: przewodniczącego i jego zastępcę, ponadto z pośród kontrybuentów dwóch członków i tyluż zastępców; reprezentacja miejska zaś wybiera z pośród kontrybuentów czterech członków i tyluż zastępców. Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych deleguje do tejże komisji dwóch członków i dwóch zastępców.

W miarę potrzeby magistrat może utworzyć kilka komisji podatkowych miejskich i odpowiednio określić ich terytorjalny zakres działania.

Skargi na orzeczenia wymiarowe mogą być podawane za pośrednictwem magistratu do władz, które, według przepisów obowiązujących na obszarze danej dzielnicy, są powołane do rozstrzygnięcia odwołań i rekursów od orzeczeń magistratu.

Podatek pobierają i ściągają kasy i organy miejskie.

§ 15.

Do art. 17 ustawy.

Artykuł 17 uchyla w gminach miejskich b. zaboru austriackiego (art. 1) pobór podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego, przypadającego na rzecz Państwa za czas od 1 stycznia 1921 r. do końca 1923 r. z zastrzeżeniami zawartymi w art. 28 ust. 3.

Przez uchylony ustawą podatek domowo-klasowy w gminach miejskich b. zaboru austriackiego rozumie się także podatek domowo-czynszowy, wymieniony w § 5 ustęp drugi lit. a) ustawy z dnia 9 lutego 1882 r. (aust. Dz. Ustaw № 17).

§ 16.

Do art. 18 ustawy.

Wymiar i pobór podatku od nieruchomości w miastach i miasteczkach na obszarze b. zaboru austriackiego odbywa się na zasadzie postanowień rosyjskiej ustawy z dnia 6/19 czerwca 1910 r. (ros. Zb. Praw i Rozp. № 113, poz. 1199) w brzmieniu tekstu, ogłoszonego w myśl art. 31 ustawy przymusowe ściąganie zaległości podlega przepisom prawnym, dotychczas także obowiązującym.

Wymiar podatku od nieruchomości może być dokonywany na podstawie czynszów najmu, ustalonych już poprzednio dla wymiaru podatku domowo-czynszowego z uwzględnieniem ewentualnych podwyżek, jakie na dany rok będą prawnie dopuszczalne, bez ponownego przeprowadzenia przepisanej ustawą postępowania wymiarowego. Organy skarbowe winny na żądanie magistratu udzielić mu do wiadomości potrzebnych danych.

§ 17.

Do ustępu ostatniego art. 19 ustawy.

Zarówno w b. zaborze rosyjskim, jak i w b. zaborze austriackim miasta mogą ustanowić odpowiednie czasowe ulgi podatkowe dla nowych budowli, rozpoczętych po dniu 31 grudnia 1920 r., i dla rozpoczętych po tym dniu nadbudówek i przybudówek w budynkach istniejących.

Uchwały reprezentacji miejskiej w tym przedmiocie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych wskazanych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

(Udzielone ulgi są ważne na czas pobierania (państwowego) podatku od nieruchomości przez miasto.

§ 18.

Do art. 20 ustawy.

Do wymierzania, poboru i ściągania pięcioprocentowego podatku od nowych budowli, przybudówek i nadbudówek w budynkach istniejących, podlegających jeszcze temu podatkowi, powołane są organy wymienione w § 14 niniejszego rozporządzenia.

Żądanie, aby zamiast pięcioprocentowego podatku był wymierzany i pobierany podatek od nieruchomości, winno być zgłoszone, pod rygorem utra-

ty prawa żądania, w ciągu trzech miesięcy po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia organowi, powołanemu w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, do wymiaru pięcioprocentowego podatku.

§ 19.

Do ustępu pierwszego art. 28 i art. 11 ustawy.

Przekazany gminom miejskim podatek od nieruchomości, pobierany dotychczas na rzecz Skarbu Państwa, po raz pierwszy może być wymierzony na rok 1922.

Po upływie roku 1923 mogą być ściągane przez gminy miejskie tylko zaległości podatku od nieruchomości z lat 1922 i 1923.

IV. Ustanowienie w gminach miejskich podatku od lokali.

§ 20.

Do art. 21 ustawy.

Pobór podatku od lokali jest obowiązkowy:

- a) w miejscowościach b. zaboru rosyjskiego, w których do końca roku 1919 istniał państwowy podatek mieszkaniowy;
- b) w miejscowościach b. zaboru austriackiego, wymienionych w art. 1 ustawy.

Tym miastom i miasteczkom b. zaboru rosyjskiego, w których do końca 1919 r. nie istniał państwowy podatek mieszkaniowy, zezwala się niniejszem na pobieranie podatku od lokali, stosownie do przepisów ustawy i niniejszego rozporządzenia.

§ 21.

Do art. 23 ustawy.

Żądający uwolnienia z art. 22 winni wykazać, że zachodzą wymagane ustawą warunki.

§ 22.

Do ustępów 2, 3 i 4 art. 24 ustawy.

Podatek nie wpłacony przez zobowiązanego w ciągu dni czternastu po terminie płatności podatku uważa się za zaległość, od której liczy się odsetki zwłoki w wysokości dwóch procentów od terminu płatności za każdy miesiąc zwłoki.

Podatek pobrany przez właściciela realności od zobowiązanych lokatorów winien być wpłacony do kasy miejskiej w ciągu miesiąca po terminie płatności podatku pod rygorem opłacania za każdy miesiąc zwłoki 5⁰/₀ odsetek zwłoki, licząc od terminu płatności.

Każdy rozpoczęty miesiąc zwłoki liczy się jako pełny, a odsetki zwłoki oblicza się od sumy, podzielonej przez sto, przyczem 50 mk. i wyżej uważa się za pełne sto marek a sum do 50 mk. nie bierze się w rachubę.

Z sumy wpłaconej pokrywa się przedewszystkiem odsetki zwłoki i ewentualne koszty egzekucji, a następnie zaległość podatku.

§ 23.

Do ustępu ostatniego art. 24 ustawy.

Miejscowości lecznicze (stacje klimatyczne, zdrojowiska, uzdrowiska i kąpieliska morskie) i letniska mają prawo pobierania podatku od lokali, o ile należą do kategorii gmin miejskich, wymienionych w art. 1 ustawy.

Podatek ten będzie wymierzany i pobierany przez organy miejskie według tych samych norm, którym podlegają lokale w innych miejscowościach, wymienionych w art. 1 ustawy, z tą tylko różnicą, że najniższa stawka podatku może wynosić mniej niż 25⁰/₀ faktycznego komornego lub wartości czynszowej lokalu.

Pobór osobnych opłat od osób, wynajmujących mieszkania przyjezdnym w miejscowościach leczniczych (stacjach klimatycznych, zdrojowiskach, uzdrowiskach i kąpieliskach morskich) i letniskach, posiadających z tytułu charakteru swojego, jako uzdrowiska lub zdrojowiska własny statut z mocy ustawy z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 254) pozostaje niezmienny.

§ 24.

Do art. 25 ustawy.

W miejscowościach, w których obowiązuje ustawa o ochronie lokatorów, najniższa stawka podatku od lokali nie może wynosić mniej niż 25⁰/₀ faktycznego komornego lub wartości czynszowej. Stawka podatku może być także progresywna.

Wartość czynszową lokalu z przynależnościami (wozownie, stajnie, lodownie, ogrody i t. d. § 20), czasowo niewynajętego lub zajętego przez właściciela domu, lub odstąpionego przez niego innej osobie do bezpłatnego użytkowania, określa się podług rocznego komornego, które było płacone za ten lokal, gdy był wynajmowany lub podług cen najmu podobnych lokali.

W miejscowościach, w których obowiązuje ustawa o ochronie lokatorów, ustala się wartość czynszową przez porównanie z komornem, dopuszczalnem według ustawy o ochronie lokatorów.

Określenia wartości czynszowej dokonują magistral przy pomocy osobnej komisji, która do tego celu być powołuje (komisja paryfikacyjna). W skład tej komisji wchodzi delegaci magistratu i właściciel lokalu lub jego zastępca; właściciel (zastępca) ma prawo powołać na swój koszt rzeczoznawców.

Uchwała reprezentacji miejskiej w przedmiocie ustanowienia i zmian stawek podatku od lokali podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej w § 5 wskazanej i ogłoszeniu w sposób przepisany w tymże paragrafie.

W przypadku dopuszczenia podwyżek komornego z powodu zmian ustawy o ochronie lokatorów winna być powzięta uchwała reprezentacji miejskiej w przedmiocie zmiany stawki podatku od lokali i przedłożona do zatwierdzenia władzy nadzorczej wskazanej w § 5 w ciągu dni 60 po dopuszczeniu podwyżki komornego. Uchwała ta obowiązywać będzie wstecznie od dnia wyzyskania dopuszczonych podwyżek, a w przypadkach, przewidzianych w ustę-

pie drugim niniejszego paragrafu, od dnia dopuszczenia podwyżek.

Podatek od lokali opłaca się w terminach pierwszego stycznia, pierwszego kwietnia, pierwszego lipca i pierwszego października zgóry, poczynszy od wejścia w życie podatku od lokali w danej gminie (§ 26).

§ 25.

Do art. 26 ustawy.

Skargi na orzeczenia wymiarowe winny być podawane za pośrednictwem magistratu do instancji odwoławczych, wskazanych w § 14 ustęp piąty.

Podatek pobierają i ściągają kasy i organy miejskie.

§ 26.

Do ustępu pierwszego art. 28 i art. 21 ustawy.

Podatek od lokali wchodzi w życie w danej gminie miejskiej w dwa miesiące po ogłoszeniu uchwały reprezentacji miejskiej, określającej wysokość podatku (art. 25).

Miejski podatek od lokali, który pobierają gminy miejskie w b. zaborze rosyjskim i austriackim na podstawie osobnych statutów podatkowych, zatwierdzonych przez władze nadzorcze, dalej podatek gminny od czynszów najmu lub wartości czynszowej lokali, który pobierają miasta Lwów i Kraków na podstawie swoich statutów miejskich, oraz opłaty od czynszów najmu, które pobierają inne gminy b. zaboru austriackiego na podstawie specjalnych ustaw, mogą być po raz ostatni wymierzone za rok 1922 na podstawie komornego z 1921 roku, jeżeli podatek od lokali wedle ustępu pierwszego niniejszego paragrafu za 1922 rok w tychże miejscowościach nie będzie pobierany.

Opłaty gminne za wodę, gaz, elektryczność i inne świadczenia miejskie bez względu na nazwę i sposób obliczania pozostają w mocy.

Pobierane przez gminy miejskie, z mocy osobnych statutów podatkowych, zatwierdzonych przez władze nadzorcze, podatki od przyjezdnych za zajęcie mieszkań z tytułu najmu lub podnajmu w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, zakładach noclegowych, gospodach dla przyjezdnych i innych zakładach wynajmu mieszkań dla przyjezdnych, pozostają w mocy.

V. O karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe.

§ 27.

Do art. 27 ustawy.

Jako podatki i opłaty miejskie bezpośrednio przez organa miast pobierane, uważać należy w rozumieniu artykułu 27 ustawy wszystkie samoistne miejskie podatki i opłaty w przeciwstawieniu do dodatków miejskich do podatków i opłat państwowych.

Dochodzenie i orzekanie w sprawach o czyny karygodne z artykułu 27 ustawy nie wyklucza postępowania sądowego, gdy zachodzi także czyn, ulegający karze według powszechnej ustawy karnej.

Dochodzenie spraw o czyny karygodne z artykułu 27 winien magistrat powierzyć osobie posiadającej wykształcenie prawnicze, w braku takiej osoby, urzędnikowi praktycznie obznajmionemu z przepisami prawa. W dochodzeniu tem należy dać obwinionemu możliwość obrony, ustalić podmiotową i przedmiotową istotę czynu karygodnego i w miarę potrzeby przeprowadzić konieczne do wyświetlenia sprawy dowody, przez oględziny nieruchomości lub lokali i znajdujących się tamże schowków, przez przeglądanie dokumentów, aktów, ksiąg i rachunków i przez przesłuchanie świadków i znawców, których przed przesłuchaniem pouczyć należy o przewidzianych w artykule 27 ustawy następstwach udzielania fałszywych wyjaśnień.

Wynik dochodzeń z wnioskiem na orzeczenie kary lub zwolnienie od niej, winien być przedłożony magistratowi, który orzeczenie wydaje.

Orzeczenie zasądzające powinno zawierać określenie przedmiotu obwinienia, uzasadnienie orzeczenia i sentencję orzeczenia t. j. określenie grzywny i kary pozbawienia wolności na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, niemniej pouczenie o środkach prawnych przeciw orzeczeniu i winno być doręczone do rąk własnych zasądzonemu, względnie jego wykazanego pełnomocnika lub prawnego zastępcy.

Odwołanie od orzeczenia karnego do bezpośredniej państwowej władzy nadzorczej magistratu i od orzeczenia tejże władzy do miejscowego właściwego sądu okręgowego winno być złożone w magistracie. Magistrat przedkłada odwołania ze wszystkimi aktami sprawy w ciągu dni ośmiu swej państwowej władzy nadzorczej, która odwołanie do niej wniesione rozstrzyga, a odwołanie wniesione do sądu okręgowego przesyła z aktami sprawy bezzwłocznie temu sądowi do rozstrzygnięcia.

Grzywny wpływają do kasy miejskiej. Grzywny niezapłacone w ciągu dni czternastu po dorczeniu orzeczenia karnego magistratu, winny być ściągnięte przez organy miejskie w drodze egzekucji. Celem wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny w całości lub w części, magistrat zwraca się do właściwego sądu pokoju (powiatowego), zaświadczając prawomocność orzeczenia karnego tudzież bezskuteczność egzekucji nałożonej grzywny, i jednocześnie przedkłada temuż sądowi karne i egzekucyjne akta sprawy.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 28.

Do ustępu drugiego i trzeciego art. 28 ustawy.

W ciągu miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, winny urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (administracje podatków, inspektoraty skarbowe) przekazać właściwym magistratom (§ 1):

1) w oryginale: a) wszystkie akta wymiarowe podatku od nieruchomości miejskich na ziemiach b. zaboru rosyjskiego (§ 10 ustęp drugi) oraz wszystkie akta wymiarowe podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego w gminach miejskich

b. zaboru austriackiego (§ 15) z ostatniego okresu wymiarowego względnie roku podatkowego, tudzież b) wszystkie doniesienia płatników, jak również akta i zapiski dotyczące zmian, jakie zaszły w podmiocie lub przedmiocie podatku względnie w należności podatkowej za czas od 1 stycznia 1921 r. począwszy; przytem należy w krótkiej drodze zwrócić uwagę właściwym magistratom, które z tych doniesień znalazły już wyraz w księgach bierczych (głównych);

2) w odpisie: księgi biercze za lata podatkowe 1921 1922, o ile za te lata dokonano już wymiaru podatków pod 1) wymienionych.

Odpisy ksiąg bierczych (głównych) sporządzają właściwe magistraty na koszt własny w porozumieniu z naczelnikiem odnośnego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych (administracji podatków, inspektoratu skarbowego).

Wszelkie zalegające odwołania płatników oraz ewentualne protesty przewodniczących komisji podatkowych przeciw wymiarom podatku będą rozpatrywane i rozstrzygane w trybie dotychczasowym.

Przypadającą miastom, wymienionym w § 1 nin. rozporządzenia, część wpływu z podatku dochodowego, odsetek zwłoki i kar za zwłokę za rok 1921 (art. 28, ustęp trzeci), obliczoną przy zastosowaniu § 1 rozporządzenia, poleca izby skarbowe przekazać natychmiast właściwym magistratom za pośrednictwem urzędów skarbowych, za należytem pokwitowaniem, przy zarachowaniu wydatku na dział 5 § 2a budżetu Ministerstwa Skarbu pod tytułem „udział miast w wpływach z podatku dochodowego” z potrąceniem wypłaconych ewentualnie magistratom zaliczek na udział w podatku dochodowym za rok 1921.

Wpływy z państwowego podatku od nieruchomości w b. zaborze rosyjskim, z podatku domowoczynszowego, domowo-klasowego (art. 17) i pięć procentowego od nowych budowli (art. 20) w b. zaborze austriackim, przypisanych od gruntów względnie budynków w miejscowościach wymienionych w § 1 za czas od 1 stycznia 1921 r. i w tym czasie przez kasy skarbowe pobranych, należy przekazać właściwym magistratom za pośrednictwem urzędów skarbowych w następujący sposób:

- 1) wpływy pobrane do dnia 31 grudnia 1921 r. należy przekazać natychmiast, zarachowując wydatek na dział 6 § 1 budżetu Ministerstwa Skarbu pod tytułem „Zwroty podatków bezpośrednich”;
- 2) wpływy pobrane od 1 stycznia 1922 r. począwszy, po upływie każdego kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły, przy czem wypłaty zarachować należy, jako zwroty sum, wpłaconych na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu dział 6 § 1 pozycja 7 przy zastosowaniu §§ 49 i 50 przepisów rachunkowo-kasowych.

Z chwilą przekazania magistratom materiałów wymienionych w ustępie pierwszym pod 1 i 2, wstrzymają urzędy skarbowe pobór podatków, których dotyczą powyższe materiały.

§ 29.

Do art. 29 ustawy.

Artykuł 29, ustęp drugi ustawy wyklucza bezpośrednio opodatkowanie przemysłu i handlu oraz

osobistych zajęć przemysłowych na rzecz niepaństwowych związków samorządnych, nie wyklucza natomiast poboru podatków konsumcyjnych oraz innego rodzaju opłat pośrednich i bezpośrednich, nie obciążających wyłącznie i bezpośrednio samej produkcji lub czynności handlowej czy zarobkowej.

W szczególności przepis art. 29 ustawy nie pozabawia miejscowości, wymienionych w art 1 ustawy, prawa nakładania podatków pośrednich (konsumcyjnych) od surowców, półsurowców i gotowych wyrobów przemysłowych, o ile prawo to służy tymże miejscowościom na podstawie dekretów i ustaw wymienionych w art. 29.

§ 30.

Do art. 31 ustawy.

Wskutek upoważnienia zawartego w tymże artykule ogłasza się załączone teksty ustaw rosyjskich z dnia 6/19 czerwca 1910 r. o podatku państwowym od nieruchomości w miastach i z dn. 14/27 maja 1893 r. o państwowym podatku mieszkaniowym, z uwzględnieniem zmian, wynikających z odnośnego unormowania ustroju administracyjnego i kompetencji władz w Polsce, z mocą obowiązującą na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego. Kary pieniężne określone w tychże rosyjskich ustawach w walucie rublowej, należy w przypadkach ich nałożenia wyrażać w markach polskich (ustawa z dnia 29 grudnia 1920 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 216).

Instrukcje rosyjskie do ustawy o (państwowym) podatku od nieruchomości w miastach i miasteczkach, z dnia 10/23 grudnia 1910 r. (Zb. Pr. i Rozp. Rząd. № 12 poz. 139), oraz do ustawy o państwowym podatku mieszkaniowym z dnia 6/19 listopada 1893 r. obowiązują aż do dalszego zarządzenia, o ile nie zostały zmienione lub uchylone postanowieniami ustawy o zasileniu finansów miejskich oraz niniejszego rozporządzenia.

Na rok 1922 magistrat może w razie potrzeby odraczać lub przesuwac terminy, przewidziane w wyżej wymienionych ustawach rosyjskich oraz w niniejszym rozporządzeniu, o ile chodzi o podatek od nieruchomości i o podatek od lokali.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamiński

Minister Skarbu:

Michalski

Załącznik I do § 8 rozp.
Min. Spr. Wewn. i Min. Skarbu
z d. 29. IV. 1922 r. do poz. 294.

Wzorowy statut podatku od obrotu i dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego.

§ 1. Na mocy art. 3 — 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 6) artykuły 3 do 10 wprowadza się w mieście.....
podatek od obrotu i dodatki do państwowego za-

sadniczego podatku przemysłowego na zasadach poniżej wyliczonych.

Podmiot podatku.

§ 2. Podatek od obrotu opłacają:

1) przedsiębiorstwa obowiązane do składania publicznych sprawozdań, wymienione w art. 66 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1922 r. № 17, poz. 140), których czysty zysk przewyższa 3% kapitału zakładowego, oraz przedsiębiorstwa nieobowiązane do składania publicznych sprawozdań, wymienione w art. 121 te same ustawy;

2) z pozostałych przedsiębiorstw, nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań — przedsiębiorstwa:

- a) handlowe, zaliczone do kategorii I—III;
- b) przemysłowe, zaliczone do kategorii I—VI;
- c) żeglugowe, posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych, statki drewniane, pokładowe i półpokładowe i statki metalowe, jeżeli ogólna suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymania wszystkich statków przedsiębiorstwa, przewyższa 4.000 marek;

3) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone wedle dodatku V do art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do kategorii II, III i ajenci (pośrednicy), zaliczeni do kategorii IV osobistych zajęć przemysłowych;

4) samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w art. 99 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, wykonywane przez lekarzy, dentystów, lekarzy weterynarii, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, notariuszów, wydawców pism periodycznych, literatów, artystów, architektów, inżynierów, techników, chemików, agentów.

§ 3. Od podatku od obrotu wolne są:

- a) przedsiębiorstwa obowiązane do składania publicznych sprawozdań, których czysty zysk nie przewyższa 3% ich kapitału zakładowego;
- b) przedsiębiorstwa handlowe IV i V kategorii;
- c) przedsiębiorstwa przemysłowe VII i VIII kategorii;
- d) przedsiębiorstwa i zajęcia, których zyski, względnie zarobki we wszystkich zakładach handlowych i przemysłowych lub z czynności jednej osoby w obrębie jednego okręgu podatkowego nie przenoszą 40.000 marek rocznie;
- e) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone wedle dodatku V, do art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do IV kategorii osobistych zajęć przemysłowych za wyłączeniem agentów (pośredników);
- f) uwolnione przez miejscową komisję do spraw podatku przemysłowego na podstawie art. 93 ustawy o państwowym podatku przemysłowym od podatku procentowego od zysku, przedsiębiorstwa i osobiste zajęcia przemysłowe, oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe z większym zyskiem, niż to jest wskazane w p. d) niniejszego paragrafu, w razie złożenia dowodów, że te przedsiębiorstwa lub osobiste zajęcia przemysłowe, oraz samodzielne

ne wolne zajęcia zawodowe znajdują się w szczególnie trudnym położeniu;

- g) przedsiębiorstwa wyliczone w art. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nieopłacające podatku przemysłowego;
- h) uwolnione przez Ministra Skarbu na podstawie art. 156 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, od opłaty podatku przemysłowego przedsiębiorstwa, których bezpośrednio zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych i ogólnie użytecznych, jeśli przynoszą zysk stosunkowo nieznaczny.

§ 4. Przedsiębiorstwa i zatrudnienia wymienione w § 3 lit. a do f) płacą dodatek do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego w wysokości% tegoż podatku.

§ 5. Podatkowi od obrotu na rzecz miasta podlegają osiągnięte w ubiegłym roku operacyjnym (kalendarzowym, bilansowym) obroty jednostek podatkowych, wymienionych w § 2, które są pociągnięte do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego w obrębie tego miasta, a mianowicie przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, obowiązanych w tem mieście do zapłaty państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, obowiązanych w tem mieście do zapłaty procentowego podatku od zysku.

Przedmiot podatku.

§ 6. Miarodajne dla wymiaru podatku od obrotu są sumy obrotów ustalone w myśl postanowień art. 77 i 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i § 142 instrukcji Ministra Skarbu do te same ustawy z dnia 4 lutego 1922 r. (№ 9, poz. 128 Dz. Urz. Min. Skarbu) przez organy skarbowe, powołane do wymiaru procentowego podatku od zysku.

§ 7. Za obrót przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań i przedsiębiorstw wymienionych w art. 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym uważa się dochód brutto tych przedsiębiorstw, do którego to dochodu w wysł art. 77 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i § 142 wspomnianej instrukcji Ministra Skarbu do te same ustawy zalicza się następujące wpływy uzyskane w ciągu roku operacyjnego:

1) sumy, otrzymane ze sprzedaży wszelkiego rodzaju wyrobów, materiałów surowych, towarów i innych przedmiotów zbytu handlowego, oraz sumy, należne za te przedmioty sprzedane na kredyt;

2) sumy otrzymane z eksploatacji, należących do przedsiębiorstw, albo dzierżawionych przez nie gruntów, budowli, środków przewozowych i innych urządzeń, jak również sumy doliczane według rachunków kontrahentów i klientów przedsiębiorstwa za korzystanie ze wspomnianego wyżej majątku ruchomego i nieruchomego;

3) suma otrzymanych i przypadających za rok sprawozdawczy procentów i dywidend od należących do przedsiębiorstwa kapitałów (w papierach procentowych i na rachunkach bieżących);

4) suma wpłat terminowych (rat), przypadających za rok sprawozdawczy w instytucjach kredytu długoterminowego;

5) suma procentów, przypadających za rok operacyjny od wszystkich aktywnych operacji instytucji kredytowych, niezależnie od czasu otrzymania tych procentów;

6) nadwyżka sumy otrzymanej z losowania ponad wartość według bilansu wylosowanych papierów procentowych, należących do przedsiębiorstwa;

7) sumy wygranych, otrzymanych z losowania papierów procentowych, stanowiących własność przedsiębiorstwa;

8) nadwyżka sumy otrzymanej przy sprzedaży wypuszczonych przez przedsiębiorstwo akcji, udziałów i obligacji ponad sumę ich wartości emisyjnej;

9) nadwyżka sumy wynagrodzenia, otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeń, ponad wartość według bilansu, należącego do przedsiębiorstwa majątku, który uległ pożarowi, gradobicie i t. p. klęskom elementarnym;

10) nadwyżka, jaka pozostaje z sumy otrzymanej ze sprzedaży należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego, nie stanowiącego przedmiotów zbytu handlowego, po potrąceniu od tej sumy niezamortyzowanej jeszcze części kwot użytych na nabycie tego majątku;

11) suma, która wpłynęła na spłatę zapisanych na stratę w ciągu poprzednich lat niepewnych długów;

12) suma ustępstw dokonanych na korzyść przedsiębiorstwa przez jego wierzycieli i kontrahentów przy obrachunkach z nimi;

13) suma otrzymana przez przedsiębiorstwo, jako subsydjum oraz inne formy zapomóg bezzwrotnych, otrzymanych przez przedsiębiorstwo;

14) sumy wszelkich wynagrodzeń komisowych, otrzymanych jak również należnych;

15) wszelkiego rodzaju niewymienione wyżej nadzwyczajne wpływy na dochód przedsiębiorstwa.

§ 6. Za obrót przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, wymienionych w § 2 punkt drugi i trzeci niniejszego statutu, uważa się zgodnie z art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym:

1) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych i kantorów wymiany—sumę rocznego wpływu brutto z operacji czynnych, prowadzonych zarówno własnym kapitałem, jak i puszczeniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków i operacji komisowych);

2) dla przedsiębiorstw handlowych—sumę rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów tak za gotówkę, jak i na kredyt, wliczając w to sumy otrzymane z antrepryz i dostaw oraz z handlu jarmarczowego;

3) dla oddzielnych antrepryz i dostaw—sumę brutto, otrzymaną przez antreprenera lub dostawcę, albo przypadającą mu za wykonane przezeń w ciągu roku zobowiązania;

4) dla przedsiębiorstw przemysłowych, zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców, oraz produkcją wyrobów z wydobytych lub kupionych na własny rachunek materiałów—wartość brutto sprzedanych surowców, albo wytworzonych

i sprzedanych w ciągu roku wyrobów; dla zakładów zaś wykonywujących roboty tylko z cudzych materiałów—roczny zarobek brutto;

5) dla przedsiębiorstw przewozowych, związków roboczych, oraz dla wszelkiego rodzaju pośrednictwa handlowego i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych—roczny zarobek brutto.

§ 9. Przedsiębiorstwa oraz osoby wykonywujące osobiste zajęcia przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcia zawodowe obowiązane są do wykazywania magistratowi (na jego żądanie) najdalej do dni (ośmiu) po upływie każdego miesiąca (kwartału) kalendarzowego sum obrotów (zarobku brutto), dokonanych w ubiegłym miesiącu (kwartale) kalendarzowym. Magistrat komunikuje w ciągu miesiąca (stycznia) właściwemu organowi skarbowemu (§ 6) zebrane dane dotyczące ubiegłego roku.

Organy, wymienione w § 6, winny już przy wymiarzeniu państwowego podatku procentowego od zysku ustalić sumy obrotów przedsiębiorstw i zatrudnień wyszczególnionych w § 2, dokonane w ubiegłym roku operacyjnym (kalendarzowym, bilansowym), uwzględniając przytem przepisy §§ 7 i 8.

Dla przedsiębiorstw podlegających podatkowi procentowemu od zysku, którym na zasadzie artykułów 73 i 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym wymierza się ten podatek bez ustalenia obrotu, winny organy skarbowe, powołane do wymiaru państwowego podatku procentowego od zysku, ustalić łączną sumę obrotu, osiągniętego przez każde przedsiębiorstwo w ubiegłym roku operacyjnym i podać do wiadomości magistratów zainteresowanych miast oprócz sumy obrotu wysokość zasadniczego podatku przemysłowego, opłaconego przez te przedsiębiorstwa od każdego poszczególnego zakładu.

Dla innych przedsiębiorstw, którym wymierza się procentowy podatek od zysku na zasadzie artykułów 101 i 104 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, ustala się sumę obrotu oddzielnie dla każdego poszczególnego zakładu tego przedsiębiorstwa.

Wymienione w § 6 organy winny płatnikom podać ustalone sumy obrotów do wiadomości łącznie z wymiarem państwowego podatku procentowego od zysku.

Reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sum obrotów winny być wnoszone w tym samym terminie, tym samym trybem i do tych samych instancji, jak reklamacje i skargi na wymiar państwowego podatku procentowego od zysku i winny być z temi reklamacjami i skargami połączone.

O ustalonych sumach obrotów oraz o sprostowaniu tychże wskutek reklamacji i skarg mają organy wymienione w § 6 zawiadomić zainteresowany magistrat.

Stopa i wymiar podatku od obrotu.

§ 10. Stopa podatku od obrotu wynosi.....

§ 11. Podatek od obrotu wymierza magistrat na podstawie sum obrotów ustalonych przez organy wymienione w § 6.

§ 12. Na dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, przypadające na rzecz miasta w myśl art. 3, lit. b) ustawy, od przedsiębiorstw widowiskowych i rozrywkowych, niepodlegających podatkowi od obrotu, zalicza się do wysokości uiszczonych dodatków miejski podatek od widowisk i rozrywek, wpłacony na rzecz miasta w bieżącym roku podatkowym.

Od sum obrotów, ustalonych celem opodatkowania przedsiębiorstw widowiskowych i rozrywkowych, podlegających podatkowi od obrotu na rzecz miasta w myśl art. 3, lit. a) ustawy, potrąca magistrat miejski podatek od widowisk i rozrywek wpłacony na rzecz miasta w ubiegłym roku operacyjnym (bilansowym, kalendarzowym). Od pozostałej sumy obrotów wymierzy magistrat podatek od obrotu.

§ 13. O dokonany wymiarze zawiadania magistrat płatników nakazem płatniczym, zawierającym sumę opodatkowanego obrotu i kwotę wymierzonego podatku, kwotę zapłaconego na poczet podatku od obrotu dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, oraz resztę przypadającą do zapłaty miastu względnie do zwrotu płatnikom (§ 17).

Odwołanie przeciw wymiarowi podatku od obrotu może być wniesione w terminie dni czternastu od dnia doręczenia nakazu płatniczego za pośrednictwem magistratu do (władzy, która według przepisów obowiązujących na obszarze danej dzielnicy jest powołaną do rozstrzygania odwołań i rekursów od orzeczeń magistratu).

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku płatnika zapłacenia podatku.

§ 14. Odwołania przewidziane w § 13 nie mogą zawierać reklamacji (skarg) przeciwko obliczeniu sumy obrotu. Tego rodzaju reklamacje (skargi) podlegają rozstrzygnięciu trybem wskazanym w § 9, a o ile są zamieszczone w odwołaniu, nie będą rozpatrywane.

Pobór podatku od obrotu.

§ 15. Na poczet podatku od obrotu osoby obowiązane do wykupywania świadectw przemysłowych płać zaliczkowo w kasie skarbowej łącznie z państwowym zasadniczym podatkiem przemysłowym, dodatek na rzecz miasta w wysokości . . . % (o ile podatek od obrotu na dany rok, obowiązuje w mieście w myśl postanowień §§ 21 i 24).

§ 16. Kwoty pobrane przez kasę skarbową tytułem dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego wraz z pobraniami od płatników odsetkami i karami za zwłokę od tych dodatków, winny być przekazane magistratowi z listą płatników w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły.

§ 17. Suma wpłacona w kasie skarbowej przez płatnika z tytułu dodatku do państwowego zasadni-

czego podatku przemysłowego (§ 15) ulega potrąceniu z wymierzonego podatku od obrotu.

Nadwyżka zapłacona przez płatnika w kasie skarbowej z tytułu dodatku do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego ponad kwotę wymierzonego podatku od obrotu, podlega zwrotowi z kasy miejskiej na rzecz płatnika po potrąceniu przypadających od niego miejskich należności podatkowych z innych tytułów miejskich.

§ 18. Podatek od obrotu, określony nakazem płatniczym, ma być wniesiony do kasy miejskiej w ciągu dni czternastu od dnia doręczenia nakazu.

Podatek niezapłacony w terminie ściągają miejskie organy egzekucyjne trybem ustanowionym dla ściągania należności podatkowych miejskich.

§ 19. Od zalegającej sumy podatku od obrotu liczą się odsetki za zwłokę w wysokości 2⁰/₀ miesięcznie, poczynszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.

Rozpoczęty miesiąc zwłoki liczy się jako pełny, a odsetki oblicza się od sumy podzielonej przez sto, przyczem 50 mk. i wyżej liczy się za 100 mk., a sumy do 50 mk. nie bierze się w rachubę.

W razie przymusowego ściągania podatku oprócz odsetek zwłoki mogą być pobierane koszty egzekucji.

§ 20. Magistrat ma prawo z przyczyn uzasadnionych ekonomicznym położeniem płatnika odraczać termin płatności podatku, rozkładać należność na raty, całkowicie go umarzać a także przyznawać ulgi co do wysokości odsetek zwłoki.

Przepisy końcowe.

§ 21. Do zmiany stawek podatku od obrotu (§ 10) i dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego (§§ 4 i 15) wymagana jest uchwała rady miejskiej zatwierdzona przez właściwą władzę nadzorczą (§ 5 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 34 poz. 294) i winna być ogłoszona w Monitorze Polskim, Dzienniku Urzędowym Województwa, ponadto w sposób w mieście używany.

§ 22. Podatek od obrotu może po raz pierwszy być wymierzony na rok 1922 na podstawie sum obrotów z 1921 r., ustalonych przez organy wymienione w § 6.

§ 23. Prawo poboru podatku od obrotu i dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego na podstawie niniejszego statutu ustaje z dniem 31 grudnia 1923 roku.

W 1923 r. może być wymierzony podatek od obrotu na podstawie sum obrotów z 1922 r., ustalonych przez organy skarbowe, wymienione w § 6.

Po 1923 r. mogą być ściągane tylko zaległości podatku od obrotu z lat poprzednich.

§ 24. Statut ten wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia tego roku, w którym zostanie przez reprezentację miejską uchwalony, przez władze nadzorcze wymienione w § 21 zatwierdzony i w sposób określony w tymże § 21 ogłoszony.

Załącznik II do § 30 rozp. Min.
Spr. Wewn. i Ministra Skarbu
z d. 22.IV.22 r. do pozycji 294.

U s t a w a

z dnia 6/19 czerwca 1910 r.

(ros. Zb. Pr. I Rozp. z 1910 r. № 113, poz. 1199)

o podatku od nieruchomości z uwzględnieniem zmian, zawartych w artykułach 12 do 16 w pierw wspomnianej ustawy, tudzież zmian wynikających z jednostronnego unormowania ustroju administracyjnego i kompetencji władz w Rzeczypospolitej Polskiej, z mocą obowiązującą na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego do końca 1923 r.

D Z I A Ł I.

Art. 1.

Podatek od nieruchomości pobierają do końca r. 1923 miasta i miasteczka b. zaboru rosyjskiego, z wyłączeniem osad, położonych na obszarze b. Królestwa Polskiego, oraz gminy b. zaboru austriackiego, podpadające pod ustawy krajowe z dn. 13 marca 1889 r. (Dz. ust. kraj. № 24) oraz z dn. 3 lipca 1896 r. (Dz. ust. kraj. № 51), tudzież miasta stołeczne Lwów i Kraków, zgodnie z poniżej umieszczonymi przepisami.

Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Skarbu wydawać i w sposób przepisany ogłaszać instrukcje, celem określenia szczegółowego trybu stosowania tych przepisów.

Art. 2.

Podatek od nieruchomości w miastach i miasteczkach pobiera się,

1) od domów mieszkalnych wraz z przynależnymi do nich podwórzami i budynkami, od fabryk, zakładów, teatrów, łaźni i wogóle wszelkiego rodzaju budynków i

2) od niezabudowanych parceli, gruntów, składów, pustych placów, sadów, ogrodów oranżerii i t. p.

Podatkowi podlegają wyłącznie nieruchomości leżące na obszarze miasta.

Art. 3.

Wolne od podatku są jedynie:

1) Nieruchomości, dające mały dochód, od których podatek nie wynosiłby 10 mk. rocznie.

2) Nieruchomości, należące do instytucji wyznaniowych wszelkich uznanych w Państwie wyznań oraz instytucji opieki społecznej, publicznych instytucji leczniczych i naukowych, a nie przynoszących dochodów przez oddanie ich w najem lub w dzierżawę.

3) Grunta należące do dróg żelaznych typu normalnego wraz z budynkami i konstrukcjami, przeznaczonymi na potrzeby ruchu kolejowego.

Art. 4.

Podstawą opodatkowania nieruchomości w miastach i miasteczkach jest przeciętny dochód netto z tych nieruchomości.

Art. 5.

Celem określenia dochodu z nieruchomości w miastach i miasteczkach i ich opodatkowania przeprowadza się co pięć lat ogólną lustrację tych nieruchomości w ciągu roku, poprzedzającego początek nowego pięciolecia.

Aż do uchylenia ustawy o ochronie lokatorów okresem wymiarowym jest każdy rok kalendarzowy oddzielnie, przyczem wymiar podatku może być dokonywany na podstawie czynszów najmu, ustalonych już poprzednio i z uwzględnieniem ewentualnych podwyżek, jakie na dany rok będą prawnie dopuszczalne, bez ponownego przeprowadzenia przepisanej ustawą postępowania wymiarowego.

Sposób i termin przeprowadzenia lustracji nieruchomości lub sprostowania kwot podatkowych na wypadek podwyżki określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 6.

Przy lustracji (art. 5) oznacza się przedewszystkiem dochód przeciętny brutto z nieruchomości.

Art. 7.

Przeciętny dochód brutto z każdej oddanej w najem nieruchomości określa się według przeciętnej ceny najmu za całą nieruchomość lub za jego poszczególne części i lokale.

Art. 8.

W razie jeśli na gruncie, należącym do jednej osoby, znajdują się będą budynki, należące do innej osoby, korzystającej z gruntu z tytułu prawa dzierżawy terminowej (art. 32), jako średni dochód brutto z majątku dzierżawcy należy przyjąć sumę, otrzymaną przez potrącenie od powyższego dochodu przeciętnego czynszu dzierżawnego za majątek dzierżawiony.

Art. 9.

Przeciętny dochód brutto z majątków, które czasowo nie są wynajęte, lub są zajęte przez właścicieli, jako też i z tych, które zostały odstąpione do bezpłatnego użytkowania innym osobom lub instytucjom, określa się według cen przeciętnych najemnych na jednakowe lub będące w jednakowych warunkach nieruchomości, oddawane w najem w tejże gminie miejskiej. W takimże porządku określa się przeciętny dochód brutto z nieruchomości oddawanych w najem na warunkach oczywiście ulgowych, na skutek specjalnych stosunków właściciela nieruchomości do najmującego (pokrewieństwa, powinowactwa, dobrodziejstwa i t. p.).

Art. 10.

Przeciętny dochód netto określa się na podstawie przeciętnego dochodu brutto, po potrąceniu zeń wszelkich wydatków: a) (uchylony), b) na utrzymanie, ubezpieczenie, dozór i odnawianie nieruchomości i wyciągnięcie z nich dochodu i c) na utrzymanie i naprawę bruków bądź pod postacią świadczeń w naturze, bądź pod postacią podatku pieniężnego, oraz po potrąceniu domniemanego, zgodnie z warunkami miejscowymi, niedoboru, powstałego wskutek niewynajęcia lokali.

Art. 11.

Celem określenia wysokości potrąceń, wskazanych w poprzednim artykule (10), wszystkie wogóle nieruchomości, podlegające opodatkowaniu w tejże samej granicy miejskiej, dzieli się na kategorie, stosownie do przeciętnego dochodu brutto, a nadto stosownie do materiałów, z których są zbudowane budynki w nieruchomościach, z podziałem nieruchomości na posiadające budynki murowane, drewniane i mieszane. Dla każdej kategorii ustanowione będą specjalne normy potrąceń, których wykazy będą sporządzone przez magistrat miasta i składane do zatwierdzenia władzy nadzorczej, powołanej do zatwierdzenia podatków miejskich, według przepisów obowiązujących na terenie danej dzielnicy, przed dniem 1 maja roku poprzedzającego każde pięciolecie. Po poprawieniu tych wykazów w odpowiednich wypadkach, a mianowicie w razie zauważonych błędów, zrównania norm potrąceń w różnych miejscowościach, niezgodności z instrukcjami i t. p. wspomniana władza nadzorcza miasta zatwierdza te wykazy przed dniem 1 lipca tegoż roku i nakazuje podać je niezwłocznie do wiadomości publicznej.

Art. 12.

W razie niemożności zastosowania do poszczególnej nieruchomości sposobów określenia dochodu brutto, a następnie dochodu netto, wskazanych w artykułach 7 do 11, dochód czysty z tej nieruchomości wprowadza się wprost w kwocie pięciu procent od wartości tejże, ustanowionej z uwzględnieniem szacunku ubezpieczeniowego lub szacunku zastawnego w instytucjach kredytu długoterminowego lub hipotecznego, jako też cen sprzedażnych i wartości materialnej, przyczem dolicza się wartość podwórza przy budynku i ziemi pod budynkiem, przy oznaczeniu zaś wartości budynku według szacunku asekuracyjnego dodaje się nadto wartość fundamentów pod budynkiem. Wartość podwórza i ziemi pod budynkiem oznacza się podług cen sprzedażnych lub szacunku zastawnego albo hipotecznego, wartość zaś fundamentów podług wartości materialnej; przy oznaczeniu w sposób wskazany w artykule niniejszym dochodu czystego z zabudowań fabrycznych, teatrów, łaźni i t. p. zakładów przemysłowych, do szacunku pomienionych nieruchomości nie włącza się wartości maszyn i wogóle całego urządzenia, stanowiącego nieodzowną przynależność danego zakładu lub przedsiębiorstwa.

Art. 13.

Przeciętny dochód netto z placów pustych (art. 2), nieeksploatowanych przez właścicieli i nieoddawanych w najem, oblicza się sposobem wskazanym w artykule poprzedzającym (12) do określenia dochodu z podwórzy.

Art. 14.

Podatek od nieruchomości w miastach i miasteczkach pobiera się w ustanowionym stosunku procentowym do przeciętnego dochodu netto z nieruchomości, określonego sposobem wskazanym w artykułach 5 do 13.

Art. 15.

Wysokość podatku uchwała na każdy okres podatkowy reprezentacja miejska, przyczem jednak podatek nie może wynosić mniej niż 15%, ani więcej niż 30% przeciętnego podatkowego dochodu netto z nieruchomości.

Art. 16.

Ogólny zarząd podatkiem od nieruchomości w miastach i miasteczkach i wykonywanie potrzebnych do tego czynności należy do urzędów i organów miejskich.

Art. 17.

Przypadające od właścicieli nieruchomości miejskich kwoty podatku ustala magistrat przy pomocy komisji miejskiej do spraw tego podatku (komisja podatkowa miejska).

Art. 18.

Posiedzenia komisji podatkowej miejskiej wyznacza przewodniczący w miarę potrzeby, przyczem wezwania na posiedzenie z dokładnem oznaczeniem spraw, podlegających rozpoznaniu, mają być wysyłane członkom komisji przynajmniej na tydzień przed dniem posiedzenia.

U w a g a. W razie nieobecności członków komisji wezwania wysyła się ich zastępcom.

Art. 19.

Posiedzenia komisji podatkowych miejskich uważane będą za doszłe do skutku, ilekroć uczestniczy w nich będą trzy osoby, włączając w to i przewodniczącego. Dla prawomocności posiedzeń konieczny jest jednak udział w nich chociażby jednego członka z pomiędzy kontrybuentów, wybranych przez radę miejską.

Art. 20.

Jeżeli na pierwsze wezwanie przewodniczącego komisji nie stawi się ani jeden członek z pomiędzy kontrybuentów, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie. Zapadłe na tem drugim posiedzeniu uchwały komisji uważa się za ważne, niezależnie od udziału w nim członka z pomiędzy kontrybuentów, o czem członkowie komisji winni być uprzedzeni w posyłanych im na drugie posiedzenie wezwaniach; w razie nieprzybycia na posiedzenie komisji podatkowej miejskiej ani jednego członka z pomiędzy kontrybuentów przewodniczący komisji powołuje, według swego uznania, do udziału z prawem członka w decydowaniu spraw, będących na porządku dziennym drugiego posiedzenia, jednego z właścicieli nieruchomości, podlegających opodatkowaniu.

Art. 21.

Uchwały komisji podatkowych miejskich zapadają większością głosów; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 22.

Jeżeli przewodniczący nie zgadza się z uchwałą komisji podatkowej miejskiej, wykonanie uchwały wstrzymuje się, a sprawę przekazuje się magistratowi do decyzji.

Art. 23 (uchylony).

Art. 24.

Protest przewodniczącego w przypadkach wskazanych w art. 22 winien być zgłaszany w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym zapadły zaskarżone przez niego uchwały komisji. Zgłoszone po tym terminie protesty pozostawiane będą bez rozpoznania. W wypadkach, gdy protest dotyczy określenia kwoty podatku od poszczególnych kontrybucjentów, komunikuje się im kopję protestu.

Art. 25.

Każdy właściciel nieruchomości lub osoba zastępująca go, dostarczy przed dniem 1 stycznia roku, w którym ma być dokonana ogólna lustracja (art. 5) komisji podatkowej miejskiej deklarację według przepisanej wzoru z wyszczególnieniem w niej: 1) wszystkich budynków i gruntów (art. 2) należących do składu posiadłości, 2) znajdujących się w każdym budynku: a) lokali do wynajęcia, oddanych w najem i czasowo niewynajętych i b) lokali oddanych do bezpłatnego użytkowania innym osobom i instytucjom lub zajętych przez samego właściciela, 3) wysokości komornego, jeżeli można z kilku lat, — nie więcej wszakże, jak z ostatnich pięciu lat — za każdy wzmiankowany w p. 2) pod lit. a) lokal, i wysokości domniemanej ceny lokali, wymienionych w tymże punkcie pod lit. b) i 4) wysokości ceny najmu gruntów, znajdujących się w obrębie miasta (art. 2), również o ile można z lat kilku — nie więcej wszakże, jak z ostatnich lat pięciu, a dla gruntów niewynajętych, domniemanej wartości ceny ich najmu.

U w a g a. Formularze pomienionych w artykule niniejszym (art. 25) deklaracji rozsyła do właścicieli nieruchomości komisja podatkowa miejska; nieotrzymanie rzeczonych formularzy nie zwalnia właścicieli nieruchomości od obowiązku złożenia komisji we właściwym czasie deklaracji.

§ 26.

Nowe budowle, jako też nadbudówki i przebudówki w budynkach istniejących, powstałe w ciągu okresu wymiarowego (art. 5), podlegają opodatkowaniu, poczynając od półrocza, następującego po zajęciu ich w części lub w całości na mieszkanie lub zakłady handlowe; wymagane od właścicieli deklaracje (art. 25) winny być złożone komisji podatkowej miejskiej przed początkiem tego półrocza.

§ 27.

W razie wykrycia nieruchomości, które nie zostały opodatkowane, magistrat pociąga je za pośrednictwem komisji podatkowej miejskiej do opodatkowania od początku okresu wymiarowego, w którym zostało ujawnione opuszczenie, w przypadku zaś przewidzianym w art. 26 od wskazanego w tym artykule terminu.

§ 28.

Wymienione w artykułach 25 do 27 wiadomości, dotyczące nieruchomości, o ile właściciele ich nie złożyli, gromadzi komisja podatkowa miejska, przyczem w razie potrzeby przewodniczący lub członkowie komisji dokonywują w tym celu oględzin nieruchomości. O czasie przybycia na miejsce zawi-

adamia się właściciela lub jego zastępcę przynajmniej na trzy dni naprzód.

Art. 29.

Wiadomości otrzymane od właścicieli (art. 25 i 26) poprawia się i uzupełnia — w miarę potrzeby — na podstawie danych posiadanych lub zebranych przez komisję podatkową miejską. W razie konieczności komisja dokonywa oględzin nieruchomości w sposób wskazany w art. 28.

Art. 30.

Komisja podatkowa miejska określa przeciętny dochód netto z nieruchomości i odpowiednią doń kwotę podatku na podstawie danych, otrzymanych sposobem, wskazanym w artykułach 25 do 29, kierując się podanym w art. 11 podziałem. Kwotę podatku dla nieruchomości, będących już poprzednio w spisie podatkowym, określa się na dany okres podatkowy, dla nieruchomości zaś dodatkowo wciągniętych do spisu, według przepisów art. 26 i 27.

Art. 31 (uchylony).

Art. 32.

Jeżeli na gruncie, należącym do jednej osoby, znajduje się budynek, będący własnością drugiej osoby, korzystającej z gruntu na prawach dzierżawy terminowej, wówczas podatek od gruntu uiszczać ma właściciel gruntu, podatek zaś od domu — właściciel tegoż.

U w a g a: Przytoczony w artykule niniejszym (32) przepis nie może obrażać stosunków cywilnych stron.

Art. 33.

W razie odrębnego od prawa własności posiadania i użytkowania nieruchomości majątku, podatek od tegoż majątku uiszczać ma osoba, w której posiadaniu lub użytkowaniu tenże się znajduje.

Art. 34.

O wysokości oznaczonego przez komisję podatkową miejską podatku posyła się każdemu płatnikowi specjalne zawiadomienie, z oznaczeniem dochodu brutto z nieruchomości, wysokości potrąceń i terminu sprzeciwu (art. 39). Rozesłanie zawiadomień o kwocie podatku z nieruchomości, opodatkowanych już w poprzedzającym okresie wymiarowym, winno być zakończone przed dniem 1 września. O czasie zakończenia rozesłania wywiesza się obwieszczenie w lokalu komisji, w kasie miejskiej i w innych miejscach według uznania przewodniczącego komisji.

Art. 35 (uchylony).

Art. 36.

Budynki zniszczone w całości lub w części z woli samego właściciela lub wskutek pożaru, albo innych klęsk, lub które się rozwały wskutek starości, jako też, wszelkie wogóle majętności, zdeprecjonowane wskutek uszkodzeń mogą korzystać w sposób wskazany w artykułach 37 i 38 z ulgi, polegającej na zmniejszeniu lub całkowitem zniesieniu kwoty podatku, poczynając od półrocza, następującego po ich

zniszczeniu, rozwaleniu się lub uszkodzeniu. W ten sam sposób i od tegoż terminu może być wskutek starań właściciela nieruchomości zmieniona kwota podatku w razie zmiany przeznaczenia nieruchomości.

Art. 37.

O każdej z pomienionych w poprzedzającym artykule (36) nieruchomości ma być sporządzony przez delegata magistratu protokół przy współudziale delegata komisji podatkowej miejskiej, zaopatrzone wspólnym ich podpisem. O czasie oględzin nieruchomości magistrat zawiadamia przewodniczącego komisji podatkowej miejskiej, jako też właściciela nieruchomości; nieprzybycie ich wszakże nie wstrzymuje sporządzenia protokołu.

Art. 38.

Protokół sporządzony przez delegata magistratu przesyła się komisji podatkowej miejskiej, która orzeka, czy podatek ulega umorzeniu, czy zmniejszeniu i w jakim stopniu. Uchwały komisji podatkowych miejskich komunikuje się płatnikom podatku przez organy miejskie. Jeżeli nieruchomość zniszczona lub uszkodzona była ubezpieczona, to ciężąca na niej zaległość podatkowa pokrywa się z wynagrodzenia ubezpieczeniowego, jeżeli zaś nie była ubezpieczona, to zaległość umarza się, z wyjątkiem przypadku, gdy majątek został zniszczony lub uszkodzony z woli właściciela.

Art. 39.

W ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o ukończeniu rozsyłania płatnikom wskazanych w art. 34 zawiadomień lub zakomunikowania zapadłej uchwały komisji podatkowej miejskiej w przypadku wskazanym w art. 38, płatnikom dozwala się zakładać sprzeciw do właściwej komisji podatkowej miejskiej przeciw nieprawidłowemu, według ich zdania, określeniu zarówno dochodu z ich nieruchomości, jak i kwoty ciężącego na nich podatku. Pomienione sprzeciwy winny być rozpoznawane przez komisję podatkową miejską w terminie miesięcznym od daty złożenia.

Art. 40 (uchylony).

Art. 41.

Decyzje komisji podatkowej miejskiej o pozostawieniu bez skutku sprzeciwu płatników mogą być zaskarżone przez tych ostatnich do władz, które według przepisów obowiązujących na terenie danej dzielnicy, powołane są do rozstrzygania odwołań i rekursów od orzeczeń magistratu, a to w terminie określonym wspomnianymi przepisami.

Art. 42 (uchylony).

Art. 43.

Skargi wspomniane w art. 41 składane będą w komisji podatkowej miejskiej, której decyzje zostały zaskarżone, i przesłane przez tę komisję wraz z opinią do magistratu w terminie miesięcznym od daty podania skargi.

Art. 44.

Przedstawione przez komisję podatkową miejską skargi mogą być uwzględniane przez magistrat wła-

sną władzą; w razie zaś uznania ich za niezastępujące na uwzględnienie, magistrat przedstawia je władzy wskazanej w art. 41 wraz ze swym wnioskiem w terminie dwumiesięcznym od daty ich otrzymania.

Art. 45.

Podanie przez płatników skargi na decyzje komisji podatkowej miejskiej nie wstrzymuje uiszczenia podatku.

Art. 46.

Najpóźniej pierwszego grudnia roku poprzedzającego nowy okres wymiarowy komisja podatkowa miejska przesyła magistratowi ogólną listę płatników z wykazem kwot podatku od poszczególnych nieruchomości ostatecznie ustalonych przez komisję. Wiadomości dodatkowe dotyczące nieruchomości wymienionych w artykułach 26, 27 i 36, komisja dostarcza magistratowi w miarę obliczenia lub zmiany kwot podatku od tych nieruchomości.

Art. 47.

Magistrat na podstawie listy i wiadomości wzmiankowanych w poprzedzającym (46) artykule, układa roczne wykazy poborowe na każdą oddzielnie opodatkowaną już nieruchomość ze wskazaniem w tych wykazach zarówno kwoty podatku, jak i ciężących na nieruchomości zaległości i kar, rozsyła je płatnikom przez organy miejskie przed dniem 1 lutego każdego roku — odnośnie zaś nieruchomości wymienionych w artykułach 26, 27 i 36 niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomień od komisji podatkowej miejskiej.

Art. 48 (uchylony).

Art. 49.

Podatek wpłaca się do kasy miejskiej dwa razy do roku w dwóch równych ratach, za pierwszą połowę roku do 30 czerwca, a za drugą do 31 grudnia.

Art. 50 (uchylony).

Art. 51 (uchylony).

Art. 52.

Za zaległość uważa się podatek niewpłacony w terminach oznaczonych do jego uiszczenia (art. 49).

Art. 53.

Uiszczenie zaległości nagromadzonej na nieruchomości za czas poprzedzający przejście tej ostatniej od jednego właściciela do drugiego, ciąży na nowym właścicielu. Przepis ten nie dotyczy nieruchomości, sprzedanych przez licytację.

Art. 54.

Zaległość pobierana będzie wraz z karą za zwłokę na rzecz miasta w wysokości 1% za miesiąc. Kara pobierana będzie nie według liczby dni opóźnienia, lecz za całe miesiące, a mianowicie po 15 każdego miesiąca dolicza się kara w kwocie 1% za miesiąc bieżący od całkowitej sumy zaległości. Karę oblicza się według całych marek zaległości, przyczem 50 fen. i wyżej liczy się za jedną markę, a sum mniejszych niż 50 fen. nie bierze się w rachubę.

Przy regulowaniu zaległości z sumy wpłaconej pokrywa się przedewszystkiem karą, a następnie zaległość.

Art. 55 (uchylony).

Art. 56.

Jeżeli w ciągu miesiąca, po upływie terminu wyznaczonego do uiszczenia podatku (art. 49), zaległość wpłaconą nie będzie, wówczas kasa miejska komunikuje niezwłocznie magistratowi wykaz nieruchomości, zalegających z opłatą celem wyegzekwowania zaległości sposobami, wskazanymi w art. 57—60.

Art. 57.

Zaległość nieuiszczona w ciągu miesiąca ulgowego (art. 56) pokrywa się wraz z karą z rozporządzenia magistratu z dochodu zalegającej nieruchomości. Jeżeli zaś nieruchomość nie przynosi dochodów lub też dochód z niej nie wystarcza na pokrycie całkowitej zaległości, magistrat zarządza natychmiastową sprzedaż ruchomości, należących do zalegającego płatnika, znajdujących się w jego domu, lub w innej nieruchomości, na której ciąży zaległość, w drodze licytacji z wyłączeniem przedmiotów, wskazanych w artykułach 973 i 974 ustawy postępowania cywilnego (wydanie z roku 1892), zaś w b. Królestwie Polskiem i w artykule 1551 tejże ustawy. Zalegający płatnik ma prawo wskazywać te przedmioty, które mają być przed innemi sprzedane w celu pokrycia zaległości.

Art. 58.

Jeżeli zaległość nie zostanie uiszczona do dnia 1 marca mimo zastosowania środków wskazanych w artykule poprzedzającym, wówczas magistrat dokona zajęcia i oszacowania zalegającego majątku nieruchomego według prawideł wskazanych w ustawie o egzekucji należności skarbowych (wydanie z r. 1910).

Art. 59.

W przeciągu czasu od oszacowania do dnia licytacji właścicielowi majątku, zalegającego z opłatą, przysługuje prawo powstrzymania sprzedaży przez uiszczenie zaległości wraz z karą.

Art. 60.

Jeżeli zaległość i w tym terminie wpłaconą nie będzie, wówczas majątek zostanie sprzedany przez licytację w całości lub części wystarczającej do pokrycia zaległości, zgodnie z przepisami ustawy o egzekucji należności skarbowych. Z uzyskanej sumy sprzedażnej potrąca się zaległość wraz z karą, resztę zaś zwraca się niezwłocznie właścicielowi, jeżeli na nią nie były skierowane żadne inne egzekucje.

Art. 61 (uchylony).

Art. 62.

Na obszarze b. Królestwa Polskiego, jeżeli zaległość nie zostanie uiszczona w terminie do 1 marca, mimo zastosowania środków wskazanych w art. 57 egzekucja w drodze wyjątków od przepisów, zawartych w artykułach 58 do 60 zwróconą zostanie do majątku nieruchomego, na którym ciąży zaległość,

trybem specjalnym ustanowionym w tym przedmiocie dla tego obszaru.

Art. 63.

Jeżeli zaległość obciąża majątek nieruchomy, będący przedmiotem prawa posiadania i użytkowania odrębnego od prawa własności (art. 33), wówczas egzekucja owej zaległości zwróconą będzie do pomienionych praw.

Art. 64.

Sumy pobrane ponad normę na poczet podatku, zwrócone będą z rozporządzenia magistratu komu należy, zaległości zaś ciężące niesłusznie na nieruchomości, lub też nie dające się ściągnąć, umarza magistrat bez względu na sumę.

Art. 65.

Na skutek prośb płatników, znajdujących się w trudnym położeniu magistrat może zezwalać na prolongatę lub rozłożenie na raty należnego podatku bieżącego i zaległości podatkowych. Prolongata lub rozłożenie na raty dozwolane będą przy doliczeniu do pozostałej nieuiszczonej zaległości podatkowej po pół procentu za miesiąc. W przypadkach klęsk doznanych przez płatnika, magistrat może, na jego prośbę umorzyć zaległość podatkową.

Art. 66.

W razie konieczności udzielenia ulgi w uiszczeniu podatku bieżącego lub zaległości (art. 65) magistrat w b. zaborze rosyjskim może, a w b. zaborze austriackim winien zarządzić natychmiastowe powstrzymanie egzekucji podatkowej od egzekwowanych płatników.

Art. 67.

Za niezłożenie w terminie właściwym danych, wskazanych w artykułach 25 i 26, właściciele nieruchomości lub ich zastępca mogą podlegać karze do rubli pięćdziesięciu.

Art. 68.

Kary przewidziane w art. 67, wymierzają komisje podatkowe miejskie. Uchwały tych komisji komunikuje się osobom, dotkniętym karami z pozostawieniem im terminu miesięcznego od daty zawiadomienia do uiszczenia kary. Jeżeli kara we wskazanym terminie uiszczoną nie będzie, sprawę kieruje się do właściwej władzy sądowej celem dalszego postępowania.

Art. 69.

Wniesienie świadomie fałszywych zeznań przez płatników podatku od nieruchomości oraz udzielanie fałszywych wyjaśnień w sprawach tego podatku przez inne osoby będzie karane grzywną do wysokości 1.000.000 mk. Grzywnę na wypadek niemożności ściągnięcia, zastąpi pozbawienie wolności na czas do trzech miesięcy.

Do orzekania powołany jest magistrat. Od orzeczenia karnego magistratu można odwołać się do państwowej władzy nadzorczej magistratu w ciągu dni czterdziestu, licząc od dnia następującego po dołączeniu orzeczenia karnego, a od orzeczenia władzy nadzorczej w tym samym terminie do miejscowego

właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania się od wyroku sądów pokoju (powiatowych). Sąd okręgowy nie może jednak uchylić orzeczenia administracyjnego z poleceniem ponownego rozpatrzenia sprawy i wydania nowego orzeczenia.

Odwołanie do władzy nadzorczej lub do sądu nie wstrzymuje wykonania kary, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności.

O wykonanie kary pozbawienia wolności należy zwrócić się do sądu pokoju (powiatowego), który wydaje polecenie w tym przedmiocie po stwierdzeniu prawomocności orzeczenia i bezskuteczności egzekucji na podstawie przesłanych mu w tym celu akt sprawy.

Art. 70 — 80 (uchylone).

Załącznik III do § 30 rozp.
Min. Spraw Wewn. i Min. Skarbu.
z d. 29.IV 1922 r. do poz. 294.

U s t a w a

z dnia 14/27 maja 1893 r.

(Tom V Zb. pr. ros. wydania 1903 i 1912 artykuły 743 do 789)

o podatku mieszkaniowym (o podatku od lokali) z uwzględnieniem zmian, zawartych w artykułach 22 do 25 w pierw wspomnianej ustawy tudzież zmian, wynikających z odnośnego unormowania ustroju administracyjnego i kompetencji władz w Rzeczypospolitej Polskiej, z mocą obowiązującą na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego do końca 1923 r.

DZIAŁ I.

O zasadach opodatkowania.

Art. 1.

Podatek od lokali pobierają miasta i miasteczka b. zaboru rosyjskiego, z wyłączeniem osad, położonych na obszarze b. Królestwa Polskiego, oraz gminy b. zaboru austriackiego, podpadające pod ustawy krajowe z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. ust. kraj. № 24), niemniej z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. ust. kraj. № 51), tudzież miasta stoł. Lwów i Kraków, zgodnie z poniżej umieszczonymi przepisami.

Art. 2.

Wysokość podatku określa stosownie do faktycznego komornego lub wartości czynszowej na każdy rok podatkowy reprezentacja miejska z mocą obowiązującą dopiero w dwa miesiące po ogłoszeniu uchwały.

Najniższa jednakże norma tego podatku ma wynosić 25% faktycznego komornego lub wartości czynszowej lokalu.

Po zmianach ustawy o ochronie lokatorów stawki podatku od lokali ulegną ponownemu zatwierdzeniu Rządu.

Art. 3.

Podatek od lokali opłacają osoby fizyczne i prawne zajmujące lokale, podlegające podatkowi.

Art. 4.

Podatkowi od lokali podlegają z wyjątkami, wskazanymi w art. 5, mieszkania, zakłady przemysłowo-handlowe lub inne ubikacje bez względu na to, czy mieszkanie lub ubikacje są wynajęte, bądź oddane do użytku bezpłatnie, bądź też znajdują się w domu własnym.

Art. 5.

Podatkowi nie podlegają:

- a) pomieszczenia świątyni, otwartych dla ogółu poszczególnych wyznań,
- b) lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, z wyjątkiem lokali, odnajmowanych lub oddawanych przez te instytucje do użytkowania i przynoszących dochód,
- c) lokale w domach nowowyprowadzonych, nadbudowanych lub odbudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. — przez lat dziesięć od wprowadzenia lokatorów,
- d) zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli dyplomatycznych, uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim, i inne osoby, należące do składu poselstw i misji, przez konsulów generalnych, konsulów, wicekonsulów i agentów konsularnych, będących poddanyymi tego państwa, które ich mianowało, jeżeli z państwem tem Polska zawarła konwencję co do spraw konsularnych, albo jeżeli przedstawiciele polscy w tych państwach korzystają z podobnych ulg, oraz lokale, służące na potrzeby tych poselstw, misji lub konsulatów.

Art. 6 (ros. art. 749).

Przypadająca na każdego kontrybuenta kwota podatku (art. 3) określa się podług wysokości komornego, opłacanego za zajmowane przez niego lokale ze wszystkimi przynależnościami (wozownie, stajnie, lodownie, ogrody i t. p.) z wyłączeniem opłaty za umeblowanie i opał, oraz za inne świadczenia wymienione w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. r. 1921 № 4 poz. 19) — jak długo ustawa ta obowiązuje w danej miejscowości.

Art. 7 (ros. art. 750).

Jeżeli jedna osoba zajmuje kilka lokali w jednym domu, to należną od niej kwotę podatku oblicza się podług łącznej ceny tych lokali.

Art. 8 (ros. art. 751).

Za cenę lokalu wynajętego uważa się rzeczywiste roczne komorne za ten lokal.

Art. 9 (ros. art. 752).

Jeżeli do ceny komornego jest włączona opłata za opał, to dla określenia kwoty podatku od lokali z ceny tej potrąca się 15%.

Uwaga: Na czas obowiązywania ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. r. 1921 № 4 poz. 19) opłatę za opał i za inne świadczenia, które potrąca się z komornego (art. 8), określa się według tejże ustawy.

Art. 10 (ros. art. 753).

Wartość czynszową lokalu, zajętego przez właściciela domu, lub oddanego przez niego innej osobie do bezpłatnego użytkowania, określa się podług rocznego komornego, które było płacone za ten lokal, gdy był wynajmowany, lub podług ceny najmu podobnych lokali.

Art. 11 (ros. art. 755).

Kwotę podatku określa się corocznie na podstawie ceny lokalu, zajmowanego przez kontrybuenta 15 grudnia roku poprzedzającego.

Art. 12 (ros. art. 756).

Na mocy deklaracji osoby, która zmieniła lokal przed dniem 7 marca w tem samym mieście, na taki, od którego należy się mniejszy podatek, wysokość należnego podatku określa się według komornego nowo zajętego lokalu.

Art. 13.

Podatek od lokali w miejscowościach leczniczych i w letniskach unormuje rozporządzenie wykonawcze.

DZIAŁ II.

O sposobie ustanawiania kwot podatku.

Art. 14 (ros. art. 757).

Ogólny zarząd podatkiem od lokali w mieście należy do magistratu.

Art. 15.

Wymierzanie i ściąganie podatku od lokali wykonywują urzędy i organy miejskie.

Art. 16 (ros. art. 766).

Każdy właściciel domu lub zastępująca go osoba (dzierżawca lub administrator domu) winien corocznie, najpóźniej 7 stycznia, dostarczyć do właściwego urzędu miejskiego, według ustanowionego wzoru, spis wszystkich znajdujących się w domu ubikacji mieszkalnych (lokali) z oznaczeniem:

1) nazwiska i stanowiska lokatorów, jak również osób, którym właściciel domu dał lokale bezpłatnie;

2) umówionego z każdym lokatorem komornego, z oznaczeniem, czy w komorne wchodzi opłata za umeblowanie i opał i inne świadczenia z art. 6;

3) przybliżonej ceny najmu lokalu, który zajmuje sam właściciel, jak również lokali, które oddaje on innym osobom do bezpłatnego użytkowania (art. 10).

Art. 17 (ros. art. 767).

Za niewykonanie żądań, wyluszczonej w art. 16, właściciele domów lub zastępujące ich osoby ulegają karze pieniężnej do pięćdziesięciu rubli.

Art. 18 (ros. art. 768).

Oznaczone w poprzednim (17) artykule kary nakłada się na mocy uchwały magistratu. Uchwałę magistratu komunikuje się osobie, na którą nałożono karę, pozostawiając jej na uiszczenie kary dwutygodniowy termin od dnia zawiadomienia. Jeżeli do oznaczonego terminu kara nie będzie zapłacona, sprawę kieruje się do sądu pokoju (sądu powiatowego) właściwego okręgu.

Art. 19.

Wniesienie świadomie fałszywych zeznań oraz udzielenie fałszywych wyjaśnień w sprawie podatku od lokali przez inne osoby będzie karane grzywną do wysokości 1.000.000 mk. Grzywnę na wypadek niemożności ściągnięcia zastąpi pozbawienie wolności na czas do trzech miesięcy.

Do orzekania powołany jest magistrat. Od orzeczenia karnego magistratu można odwołać się do państwowej władzy nadzorczej magistratu w ciągu dni czterech, licząc od dnia następującego po doręczeniu orzeczenia karnego, a od orzeczenia władzy nadzorczej w tym samym terminie do miejscowego sądu okręgowego, który rozstrzyga ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania się od wyroku sądów pokoju (powiatowych). Sąd okręgowy nie może jednak uchylić orzeczenia administracyjnego z poleceniem ponownego rozpatrzenia sprawy i wydania nowego orzeczenia.

Odwołanie do władzy nadzorczej lub do sądu nie wstrzymuje wykonania kary, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności.

O wykonanie kary pozbawienia wolności należy zwrócić się do sądu pokoju (powiatowego), który wydaje polecenie w tym przedmiocie po stwierdzeniu prawomocności orzeczenia i bezskuteczności egzekucji na podstawie przestanych mu w tym celu akt sprawy.

Art. 20 (ros. art. 771).

Dane otrzymane na podstawie 16 artykułu porównywa się z danymi posiadanymi lub zebranymi przez magistrat.

Art. 21 (ros. art. 772).

Po sprostowaniu i uzupełnieniu w miarę potrzeby otrzymanych danych magistrat określa przypadające od płatników kwoty podatku i najdalej do 7 marca przesyła każdemu z nich osobne zawiadomienie zastępujące nakazy płatnicze.

Art. 22 (ros. art. 773).

O ukończeniu rozsyłania zawiadomień płatnikom (art. 21) wywiesza się ogłoszenie w lokalu magistratu i w innych miejscach oznaczonych przez magistrat.

Art. 23 (ros. art. 774).

Płatnicy mają prawo podawać do magistratu reklamacje na nieprawidłowe wymierzenie przypadającej od nich kwoty podatku do dnia 7 kwietnia.

Do tegoż terminu mogą być podawane deklaracje co do określenia kwoty podatku według ceny najmu świeżo najętego lokalu (art. 12).

Art. 24 (ros. art. 775).

Uchwała magistratu nie uwzględniająca podanej reklamacji (art. 23) może być zaskarżona przez płatnika do władz nadzorczych, które według przepisów obowiązujących na obszarze danej dzielnicy powołane są do rozstrzygania rekursów i odwołań od orzeczeń magistratu, a to w terminie w tych przepisach przewidzianym.

Art. 25 (ros. art. 777).

Wzmiankowane w poprzednim artykule (24) skargi należy podawać do magistratu. Skargi te z odpowiednimi objaśnieniami przesyła się według właściwości.

Skarga, która wpłynęła do magistratu, winna być przesłana do władzy nadzorczej (art. 24) najpóźniej w terminie dwutygodniowym od daty jej złożenia.

Art. 26 (ros. art. 778).

Podanie skarg z powodu nieprawidłowego określenia kwoty podatku lub określenia jej według ceny najmu nowonajętego lokalu (art. 23 i 24) nie wstrzymuje zapłaty podatku.

DZIAŁ III.

O pobieraniu podatku.

Art. 27 (ros. art. 779).

Listę płatników podatku od lokali z oznaczeniem przypadających od nich kwot podatku magistrat oddaje najpóźniej 12 kwietnia w kasie miejskiej.

Art. 28 (ros. art. 780).

W razie zmiany kwoty podatku wskutek reklamacji lub skargi płatnika magistrat niezwłocznie wydaje rozporządzenie o wyłączeniu z sumy podatku niewłaściwie oznaczonej przewyżki lub o umorzenie nieprawidłowo ciążącej na płatniku zaległości (art. 30).

Art. 29.

Podatek wpłaca się w kasie miejskiej w terminach kwartalnych: 1 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października.

Art. 30 (ros. art. 783).

Za zaległość uważa się podatek niewpłacony w oznaczonym terminie (art. 29) do kasy miejskiej przez osobę obowiązana do zapłaty.

Art. 31.

Rozporządzenie wykonawcze określa wysokość odsetek zwłoki oraz termin, od którego mają być płacone.

Art. 32.

Podatek winni ściągać właściciele realności wraz z komornem i innemi należyciami. Za pobór tego podatku otrzymują właściciele realności odszkodowanie w wysokości 5% od kwoty wpłaconej do kasy miejskiej.

W razie odmowy zapłaty, a najdalej w miesiąc po terminie płatności, winien właściciel lub jego zastępca donieść kompetentnej władzy o odmowie lub zwłoce, poczem następuje egzekucja ze strony gminy. O ileby właściciel w oznaczonym terminie trzydziestodniowym nie doniósł o odmowie, obowiązek uiszczenia tego podatku przechodzi na właściciela z prawem regresu do lokatora.

Art. 33 (ros. art. 786).

Kasa miejska oddaje listę osób, zalegających z opłatą, magistratowi najdalej 15 maja, w celu niezwłocznego ściągnięcia trybem przepisany z majątku ruchomego lub dochodu z majątku nieruchomości zalegającego płatnika. Zaległości mogą być egzekwowane z majątku nieruchomości zalegającego płatnika tylko wskutek specjalnego co do tego rozporządzenia magistratu.

Art. 34 (ros. art. 787).

Magistrat ma prawo, na prośbę płatnika obciążonego liczną rodziną lub znajdującym się w trudnym położeniu wskutek ciężkiej choroby, utraty majątku lub zarobku i t. p., pozwolić na odroczenie lub rozłożenie na raty zapłaty podatku na każdą sumę bez doliczenia odsetek zwłoki, jak również umorzyć podatek, chociażby prośba była złożona po terminie wyznaczonym do zapłaty podatku.

Art. 35 (ros. art. 788).

Na podstawie rozporządzenia magistratu zwraca się nadwyżki wpłaconych sum podatku od lokali, a zaległości nieprawidłowo obciążające płatnika lub nie dające się wyegzekwować umarza się bez względu na ich sumę.

DZIAŁ IV.

O stosowanie przepisów ustawy niniejszej.

Art. 36 (ros. art. 789).

Instrukcje, które wyda Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określą szczegóły sposobu szacowania mieszkań, ściągnięcia podatku i zaległości jak również rachunkowości i układania sprawozdań.